

at disse Betragtninger ikke skulle affstrække Kjøbenhavns Fattigvæsen. Naar jeg, uagtet disse mine Betæneligheder, er gaaet ind paa det Forslag, som indeholdes i § 10, er Grunden hovedsagelig, som jeg nu har udvirket, de Forhaabninger, jeg knytter til Fremtiden, men tillige en Anerkjendelse af, at der fra Mindretallets Side i Udvalget er blevet vist Smøbekommen for at kunne faae Loven ud, og jeg sætter Pris paa ogsaa fra min Side at kunne vise en saadan Smøbekommen, og derfor skal jeg stemme for Loven, ligesom jeg stemte for Vædringsforslagene. Ja, der var jo meget Andet, jeg kunde sige om denne Sag, men jeg skal, som sagt, indstrænke mig hertil.

Justitsministeren (Mellemann):

Naar jeg er gaaet ind paa en Bestemmelse, som ikke alene foreskriver en Revision af Loven efter et vist Antal Aar, men tillige gjør Loven til en temporær Lov, har jeg for det Første gjort det, fordi jeg har haabet, at det skulde lette dens Gang igjennem Thingene og altsaa bevirke, at den blev til Noget, og dernæst har jeg gjort det, fordi jeg forestiller mig, at, hvorledes Forholdene end udvikle sig, saa maa man om en Lov af et saa neutralt og filantropisk Indhold som denne kunde blive enig om i det Mindste at forlænge dens Gyldighed, dersom man ikke ibrigt kan blive enig om Andet. Jeg har tænkt mig, at det kunde man blive enig om, medmindre der havde dannet sig en bestemt Overbevisning i Representationen om, at Loven var uheldig, og i saa Fald maatte man jo ogsaa finde det naturligt, at den bragtes til at høre op; men jeg havde tænkt mig, at hvordan Forholdene ellers vilde stille sig, selv om man vil til den Tid føre en mere negativ Politik — for ikke at bruge Udtrykket Bisnepolitik — vil man dog nok i al Fald blive enig om simpelthen at forlænge denne Lov, naar man ibrigt var enig om, at det ikke var heldigt at den hørte op, saaledes at der blev gjort rent Bort paa dette Gebet. Heller ikke tror jeg, at det for Kjøbenhavns Fattigvæsens Stilling til Pleiebørn kan have nogen afgjørende Betydning; thi Loven saaledes som den nu er affattet, gaar ikke ud paa at fratage Kjøbenhavns Fattigvæsen den Myndighed, den nu har over Pleiebørn; og skulde Loven ophøre at gjælde er man i Kjøbenhavn ikke stillet anderledes end man nu er, saa har man jo sin Sundhedsvedtægt at staa paa. Følgen af, at Loven ophører at

eksistere, vil ikke blive, at der ikke er Bestemmelse om disse Ting, men blive, at saa fald der man tilbage paa Sundhedsvedtægter, saaledes som Tilfældet nu er, saalænge Loven ikke er kommet i Stand. Derfor har jeg troet at kunne gaa ind paa den Bestemmelse, som gjør Loven til en temporær Lov, skjøndt jeg naturligvis hellere havde set, at det havde været en blot Revisionsbestemmelse.

S. C. Hansen: Jeg agter at stemme imod det foreliggende Forslag, og jeg vil tillade mig med et Par Ord at begrunde mit Standpunkt. Det er muligt, at Forholdene her i Kjøbenhavn ere af en saadan Natur, at de kunne gjøre en Lov som den foreliggende ønskelig. Jeg har ikke noget saadant Kjendskab til disse Forhold, saa jeg kan have nogen Mening herom; men for Provindsernes Bedkommende er det min Overbevisning, at en Lov som denne ikke vil være til nogen Gavn. Det overveiende Antal af de Børn, som udsættes til Pleie i Provindserne, udsættes sikkert til Pleie af de kommunale Bestyrelser, og det er min Overbevisning, at disse ikke sætte Børnene ud til den første den bedste Pleie, som tilbyder sig, men at de tage visse Hensyn. En anden Del af de saakaldte Pleiebørn, de vægte Børn, udsættes ganske vist af deres Mødre, men den naturlige Tilskyndelse, disse have til at varetage deres Børns Liv, hder i alt Fald nogen Garanti, og hertil kommer, at man paa Landet i alt Fald og i de mindre Provindsbyer har noget Kjendskab til hinandens private Forhold i Hjemmene, og at man baade diskuterer og kritiserer dem temmelig grundigt, og det vil have til Følge, at der snart vil reise sig en meget stærk Opinion mod slette Pleiemødre, hvad der vilde øve en større Indflydelse end et Tilsyn som det her foreslaaede. Det forekommer mig, at som nu Forholdene engang ere, da der nu i Almindelighed findes et enkelt Barn paa et Sted, og de ere spredte over de store Distrikter, vil ethvert Tilsyn af denne Natur blive uden nogen som helst Gavn og Betydning. Hvis man vil have et Tilsyn, som skal faae nogen Betydning, hvis man i det Hele taget vil forbedre disse Tilstande, saa tror jeg, man maa gribe til langt mere radikale Foranstaltninger, f. Ex. til Oprettelsen af store Opfostringshuse for de større Distrikter; saa vil Tilsynet faae nogen Betydning. Men jeg tror ikke, at det, naar Forholdene ibrigt skulle være, som de ere, kan lykkes at forbedre Tilstandene paa anden